

ÖDÜNÇ YÜZLER

Bilişsel Bir Mola

Kendimiz olmadan önce başka herkes oluruz.

Anne babalar.

Öğretmenler.

Arkadaşlar.

Patronlar.

Eşler.

Dünya kimlik konusunda cömerttir.

Kim olmamız gerektiğine dair binlerce hazır sürüm sunar.

İyi bir oğul.

Saygın bir adam.

Başarılı bir meslek insanı.

Güvenilir bir koca.

Ödüller ortadadır.

Onay.

Takdir.

Aidiyet.

Bedeli o kadar görünür değildir.

Mesafe.

Olduğun kişiyle oynadığın kişi arasındaki mesafe.

Gençken rol yapmak başarıya şaşılacak kadar benziyordu.

Uyum sağlamayı öğrendim.

Kalıba girmeyi.

Her odada beklenen dili konuşmayı.

Hayatım boyunca bana kapılar açan bir yetenektir bu.

Ama her ödünç yüz beraberinde küçük bir borç getiriyordu.

Sahicilikle ödenen bir borç.

Her seferinde bir parça.

Dramatik hiçbir şey olmadı.

Felaket olmadı.

Aşınma sessizce gerçekleşti.

Suyun taşı yeniden biçimlendirdiği gibi.

Yılların kesinlikleri yeniden biçimlendirdiği gibi.

Geriye bakınca anlıyorum ki çoğu insanı tuzağa düşüren başarısızlık değildir.

Başarıdır.

Başarı, yanlış yolu bırakmayı zorlaştırır.

Alkış delil olur.

Kazanımlar kanıt olur.

Rol kimlik olur.

Ve sonunda maske, onu takan insandan daha çok özen görür.

Bu kavrayış birdenbire gelmedi.

Parça parça geldi.

Yıllara yayılarak.

Ülkelere.

İlişkilere.

Uzun sessizlik dönemlerine.

Ama temeli çok daha önce atılmıştı.

Başkalarının ihtiyaç duyduğu her neyse ona dönüşerek kabul görebileceğimi öğrendiğim o ilk yıllarda atılmıştı.

Dünya alkışladı.

Maske serpildi.

Yüz bekledi.

Sabırla.

Konuşma sırası gelsin diye.

Ferdinando